

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 350.

89de Møde.

Løvedagen den 1ste Juni.

(Forts.)

Sørensen: Jeg skal heller ikke vidtløftigt udtale mig i Anledning af, at Forsamlingen idag vil vedkjende sig hvad den har vedkjendt sig forrige Gang. Jeg seer ingen mulig Grund, hvorfor Forsamlingen ikke skulde vedkjende sig det Samme, og at de Medlemmer, som stemte for dette Endringsforslag ved forrige Behandling, ikke ogsaa skulde stemme derfor ved denne Behandling. Hvis De ville see Landssthingsforhandlingerne og Resultatet i den Anledning, da kunne De vistnok ikke derved blive bragte til nogen anden Overbeviisning end den, som De havde, da De stemte her forrige Gang. Angaaende det Mistillidsvotum til Dommerstanden, som er omtalt baade her og der at skulle tilkjendegives ved at man anseer Appel i disse Sager fornøden, da indseer jeg ikke rettere, end at netop Dommerstanden maa indhøste den bedste Tillid ved selv at bidrage til, at enhver af dens Domme kunde appelleres. (Hør! Hør!). Naar f. Ex. af hver 10 Politiksager, de paadømme, ikkun een af dem kan appelleres, da kan selv den retfærdigste Dommer, efter min Mening, aldrig vinde den Tillid, som han vil kunne vinde, hvis alle hans Domme ere appellerede og blive stadfæstede, og dertil gives ham ingen Leilighed, uden at Appellen staaer aaben saavel for smaa som for store Politiksager. Jeg skal saaledes fra mit Standpunkt blot minde om, at Forsamlingen vil vedkjende sig den samme Overbeviisning idag som forrige Gang.

J. A. Hansen: Sidste Gang nærværende Lov forelaa dette Thing, sendtes den med en Paragraph af omtrent samme Indhold, som Forslaget til § 3 her søger at gjenindsætte i den, til Landsthinget, med kun 13 Stemmer imod sig. Den sendtes fra dette

Thing med det Indhold, som her er foreslaaet at optages igjen, med en meget stor Majoritet, til hvilken Majoritet selv samtlige Stemmeberettigede tilstedeværende Ministre hørte, nemlig den ærede Justitsminister, den ærede Kultusminister og Ministeren uden Portefeuille; kun 13 af Thingets Medlemmer vare imod at vedtage Loven saaledes. Den er imidlertid tilbagesendt os efter at have undergaaet en Beskjærelse af dette Hovedpunkt i Loven, og jeg seer, at det ærede Udvalg i dets Heelhed er kommen til at tilraade at vedtage Loven, som den nu er, medens kun en Majoritet af Udvalget var imod at ophæve summa appellabilis ved Sagens forrige Behandling. Udvalget erklærer som Grund, hvorfor det tilraader Thinget at tiltræde Forslaget, som det nu foreligger fra Landsthinget, at Ophævelsen af summa appellabilis er aldeles afvigende fra den ellers i vor Proceslovgivning gældende Grundsætning. Saamegen Bægt, som man nu vistnok maa lægge paa at holde sig til et vedtaget System, saa har jeg dog altid staaet i den Formening, at Retfærdighedens Haandhævelse i dens yderste Grad maatte sættes høiere end en eenfædig Vedholden ved et System, og jeg maa derhos tilstaae, at jeg er falden i Forundring over at see paaberaabt Systemets Haandhævelse her, da Udvalget selv tilraader at beholde en anden Bestemmelse, der ogsaa af det nærværende Thing nu er vedtaget, men som ligeledes er afvigende fra Systemet. Hvorledes kan man med Consequents fraraade en Bestemmelse, for ikke at afstige fra Systemet i samme Dieblit, som man tilraader en anden Bestemmelse, der ogsaa strider mod Systemet? Det ærede Udvalg har fremdeles sagt, at Forhandlingerne her under den forrige Behandling af Sagen maa antages at have gjort den væsentligste Nytte, idet der derved vil være lagt Regjeringen end stærkere paa Sinde, at Trangen til den